

ЯНУАРИ

ФЕВРУАРИ

МАРТ

АПРИЛ

МАЙ

ЮНИ

ЮЛИ

АВГУСТ

СЕПТЕМВРИ

ОКТОМВРИ

НОЕМВРИ

ДЕКЕМВРИ

Някъде високо в небето сияе пълната луна, но тук долу, в Таркърс Милс, януарската виелица е засипала градчето със сняг. Мразовитият вятър фучи по пустеещата главна улица; примирени, оранжевите снегорини отдавна са напуснали полесражението.

Стрелочникът Арни Уестръм е застигнат от стихията в малкия си кантон на четиринайсет километра от града. Снегът е затрупал железопътната линия и е отрязал пътя на захранваната му с бензин дрезина, ето защо Арни седи в бараката и си реди пасианс. Картите му са стари и омазнени. Изведнъж вятърът надава пронизителен вой. Стрелочникът надига глава и се ослушва напрегнато, ала не след дълго отново се връща към пасианса си. Няма от какво да се бои, това е само вятърът...

Обаче вятърът не драска по вратата... нито пък скимти, за да го пуснат вътре.

Арни Уестръм се изправя. Той е висок, кокалест мъж, който е навлякъл вълнена грейка върху железничарската си униформа. От устата му стърчи цигара „Кемъл“, а типичното му за жител на Нова Англия лице е озарено в оранжево от керосиновата лампа на стената.

Драскането отново се чува. „Нечие куче – мисли си стрелочникът. – Загубило се е и сега иска да влезе на топличко. Това е всичко...“ – Ала все пак Арни се коле-

бае. Естествено, би било жестоко да остави животното на студа (не че в бараката е по-топло – въпреки печката, която работи на акумулатор, дъхът му излиза на облачета пара), но нещо го възпира. Ледените пръсти на страха докосват сърцето му. Напоследък в Таркърс Милс сякаш витае нещо злокобно. Появили са се зловещи предзнаменования и това никак не се харесва на Арни, защото във вените му тече уелска кръв, а жителите на Уелс вярват в лошите поличби.

Докато се чуди как да постъпи с неканения гост, жалостивото скимтене внезапно секва и се разнася гърлено ръмжене. Нещо огромно се блъска във вратата... отдръпва се... и връхлита отново. Вратата потреперва и в бараката се посипва снежен прах.

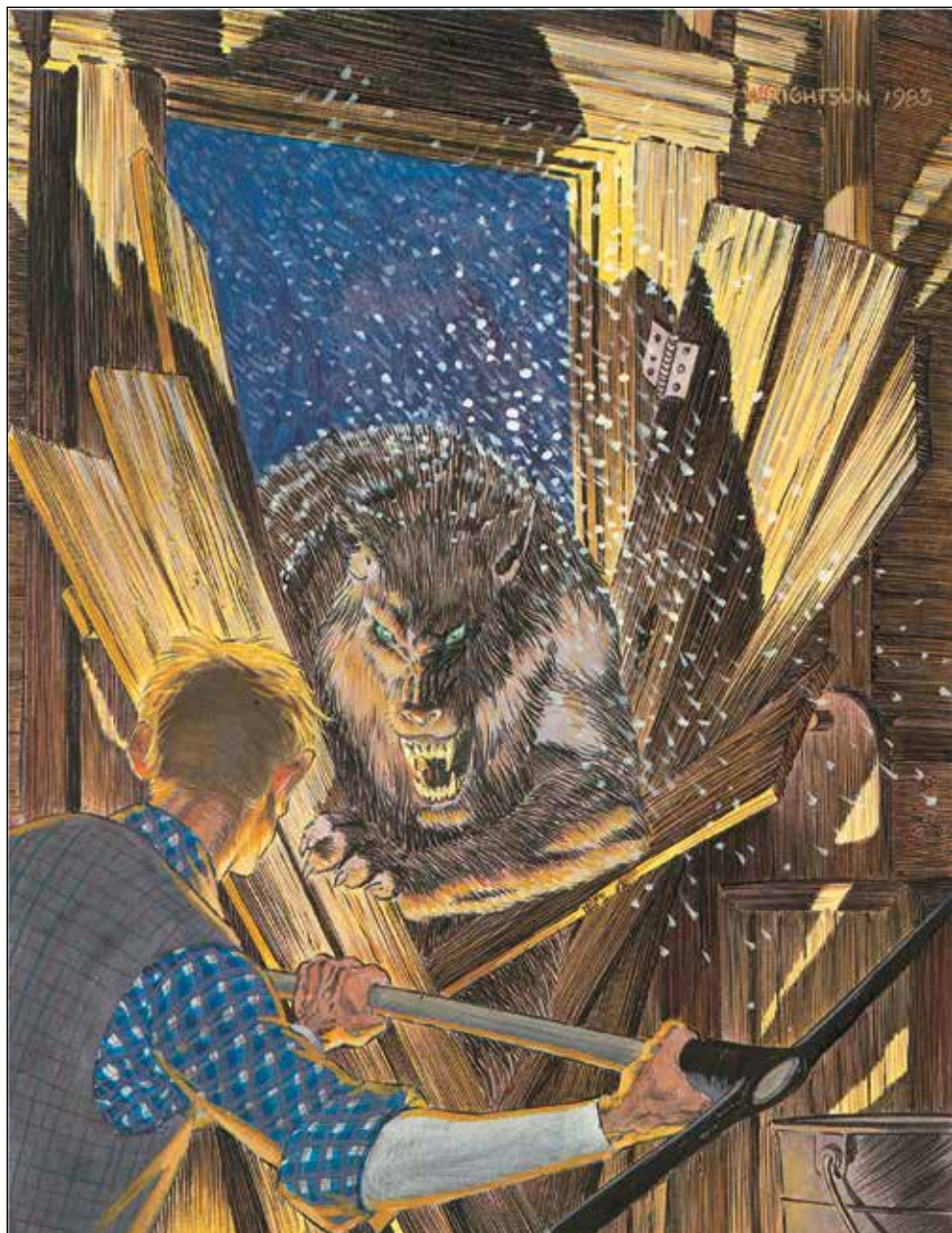
Арни Уестръм се озърта трескаво в търсене на нещо, с което да я подпре... и тъкмо посяга към паянтовия стол, на който допреди малко бе седял, когато ръмжащото същество се хвърля отново към вратата и я разцепва от горе до долу.

За миг звярът се заклещва в процепа, изправен почти вертикално. Задните му крака рият снега, набръчканата му муцуна разкрива страховитите му зъби, а жълтеникавите му очи пламтят като нажежени въглени. Това е най-големият вълк, който Арни е виждал през живота си.

А ужасяващото му ръмжене поразително напомня човешка реч.

Вратата скърца, трещи и се огъва. Само след секунда чудовището ще бъде вътре.

В ъгъла на помещението, до купчината с инструменти е подпряна кирка. Арни се хвърля към нея, ала в мига, в който я сграбчва, звярът нахълтва в бараката и прикляка, готвейки се за скок. Пламтящите му очи са приковани в застаналия в ъгъла човек. Вълкът е присвил триъгълните си уши към главата си и е проточил език. Зад него ураганният вятър навява сняг през зейналия процеп.

Чудовището изръмжава и се изстрелва напред, а Арни Уестръм замахва с кирката.

Само веднъж.

Слабата светлина на керосиновата лампа се процежда през разбитата врата и хвърля оранжеви отблясъци върху снега пред кантона.

Навън вятърът фучи и вие.

Вътре в бараката ехтят писъци.

Нещо нечовешко се е появило в Таркърс Милс – нещо невидимо като пълната луна, скрита зад воала плътни облаци в небето. Това е Върколака и появата му е също толкова непредсказуема като проявите на тумора, разяждащ нечие тяло, убиеца психопат или опустошителното торнадо. Дошъл е моментът да се появи именно тук – в това малко градче в щата Мейн, където веднъж седмично църковното настоятелство устройва вечери с печен боб, където момченцата и момиченцата все още носят ябълки на учителите си и където излетите сред природата, организирани от Клуба на възрастните граждани, се отразяват с почти религиозен трепет в местния вестник. Следващата седмица обаче новините ще бъдат доста по-зловещи.

Снегът вече е затрупал следите на кошмарното създание и във воя на вятъра се долавя ехидно задоволство. В този жесток, безсърдечен звук няма нищо от Бога или Светлината – само черна зима и черен лед.

Годината на Върколака започва.

